

tagne med paa Raad, men tagne med til at føre de Anvisninger, de som sagkyndige ere i Stand til at give, ud i Livet.

Det er Juristerne, som have haft omtrent hele Børneforsorgen under sig. Man har lukket Lægeelementet omtrent ude, i hvert Fald fra den ansvarlige Ledelse. Men er der virkelig for os Lægfolk i Almindelighed nogen særlig Grund til at værdsætte Juristerne her? Mon de ere særlig kaldede til at løse denne Opgave? Tværtimod! Maa jeg blot nævne et Eksempel, som jeg synes er saa overordentlig betegnende for den manglende Forstaaelse og manglende Interesse, man kunde sige Ligegyldighed, man fra de Sider kan udvise. Dr. K. K. K. Lundsgaard her i København har meddelt mig følgende. Han har været Læge paa Ladegaardens Sygeafdeling. En Dag blev der overantvordet ham en Person, der betegnedes som meget voldsom og yderst farlig for sine Omgivelser. Han er Alkoholist i udpræget Grad og er til at begynde med meget mut og meget tvær. Men da Lægen en Dag har givet ham en Blomst, lysner det op, liver det op for Manden. Lægen iagttager, da han var gaaet sin Vej, Patienten gennem det Hul, der er i Døren. Denne taler til denne Blomst, som om det er et Menneske, og da Lægen kommer tilbage, beder han om Vand og Glas, og fra det Øjeblik er han en helt anden. Den mutte og tvære Person er bleven en flink og villig Mand, som er glad baade ved Lægen og Sygeplejersken. Han fortæller Lægen og Sygeplejersken sit Levnedsløb. Han er i Besiddelse af megen Selvkritik, og han forstaaer, at Samfundet er ikke indrettet for ham og hans. Han har været straffet utallige Gange som Barn med Ris paa Raad- og Domhuset. Han har været i Arrest- og Forbedringshus og paa Flakkebjerg, og intet Sted har han haft det saa haardt som paa Flakkebjerg. Lægen siger til ham: Skriv Deres Levnedsløb. Han skriver det, og da han leverer dette Arbejde, viser det sig at være et Arbejde, et document humain, som der maaske ikke er Mage til i den danske Litteratur, maaske ikke en Gang i noget fremmed Lands Litteratur. Saa siger Lægen, som først har tænkt kun at ville benytte dette Arbejde til Berigelse af sin egen Erfaring: Maa jeg benytte det, som jeg vil, naar Deres Navn ikke kommer frem? Dertil faar han Tilladelse, og Dr. Lundsgaard sender da, efter hvad han har meddelt mig, denne Afhandling til „Tidsskrift for Rets- og Fængselsvæsen“ med Anmodning om Optagelse. Redaktionen svarer

tilbage: Vi skulle med Fornøjelse optage denne Afhandling, men Afsnittet om Flakkebjerg maa udelades. Jeg forlangte og fik da 100 Eksemplarer af det samlede Manuskript, her har jeg Manuskriptet, og ærede Medlemmer ville forstaa, med hvilken Interesse jeg gik det igennem, fordi jeg har beskæftiget mig med Flakkebjerg. Den Mand, der har skrevet denne Afhandling, anede intet om, hvad der er fremkommet i Flakkebjerg-Forhørene, han skrev før den Tid, og det interesserede mig da at se, om det faldt sammen med, hvad der kom frem i Flakkebjerg-Forhørene. Jo, det gjorde det. Det var blevet lidt værre, men det var delvis ogsaa i den sidste Tid af Møllers Ledelse, han var der. Se, det var et anset Tidsskrift, „Tidsskrift for Rets- og Fængselsvæsen“, der nægter at optage en Afhandling, i hvilken der fremkommer en paa virkelig Selverfaring støttet Paatale eller Omtale af Forholdene paa Flakkebjerg. Og nu er det ikke en ensidig kritisk Omtale. Der fandtes i denne Omtale af Flakkebjerg adskillige rosende Ord om Enkeltheder, f. Eks. om Maden og Ordenen, og den Mand, der har skrevet, er, som sagt, meget selvkritisk. Det nægter man at optage. Da jeg saa det, tænkte jeg: Ja, her have I gode Herrer, der skulde være kløgere end vi andre, begaaet en Brøde ved at nægte Fremkomsten af dette Materiale. Thi det er jo dog et Spørgsmaal, om ikke Fremkomsten af denne Afhandling og den Del, der vedrørte Flakkebjerg, kunde have bevirket, at Forholdene paa Flakkebjerg langt tidligere vare komne til Offentlighedens Kundskab. En anden Ting var det, at man maaske ikke har villet skabe Uro i Hjemmene, som der ogsaa er blevet talt om. Men saa burde man have tilstillet Myndighederne, Justitsministeren, Meddelelse om, hvad man saaledes havde faaet at vide.

Mens jeg er ved Omtalen af Flakkebjerg, vil jeg gerne med et Par Ord tale lidt om Forholdene paa Flakkebjergs Filial Landerupgaard, og jeg har en særlig Grund til at tale derom, fordi denne Opdragelsesanstalt endnu ikke har nogen egentlig Bestyrelse. Der er en Bestyrelse, udnævnt, saa vidt jeg ved, af den tidligere Justitsminister, den nu som Storbetrager afslørede, men denne Bestyrelse er paa en enkelt Mand nær bosat her paa Sjælland. Den ene Mand, der er i Bestyrelsen for Jyllands Vedkommende, er Provst Hey i Alminde. Han har gennem en Del Aar været tilsynsførende, for Landerupgaard,